

Universitätsbibliothek Paderborn

D. Ioannis Ivsti Lanspergii Carthvsiani, Natione Bavari, Opvscvla Spiritvalia

ab ipso Autore partim Latinè, partim Germanicè euulgata

Orationibvs Variis, Et Ignitis aspirationum iaculis ad Deum, Deiparam
Virginem Mariam, cæterosq[ue] Sanctos - exercitijs item diuersis, tum
maximè Paßionis Dominicæ, eiusq[ue] matris, refertißimus

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1630

Praefatio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45928](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45928)

fissima, perducens animam meam egredientem de corpore meo immediate ad gaudia sempiterna Amen.

Salutatio ad B. Virginem Mariam efficacissima.

Quot maris sunt guttae, caeli stellae, quot beatorum spirituum agmina, quot arborum folia & terrae gramina, toties ex intimo cordis mei te saluto, o nobilissima, electissima, pulcherrima, gloriosissima atque dignissima mater Dei, caeli regina praeclarissima, amabilissima, domina atque dulcissima mea virgo Maria. Saluto autem te in vnione amoris & per cor dilecti filij tui atque omnium te amantium, meque tibi commendo, atque in proprium filium me tibi assigno. Opto etiam vt tu me suscipias & apud Deum facias vt totus sim tuus, tu tota sis mea, post Deum domina, gaudium meum & corona ac mater mea dulcissima atque fidelissima Amen.

Gloriosa Virgo Maria his frequenter compellanda est verbis,

Sub tuum praesidium confugio sanctissima Dei genitrix virgo Maria: tu ab omni peccato, ab hoste maligno, ab omni periculo animae & corporis libera & defende me: in hora quoque mortis meae esto mihi benigna & misericors, animamque meam de corpore discedentem mox conspectui Dei repraesenta, Amen.

Libri II. FINIS.

D. IOAN: IVSTI LANSPERGII,
Carthusiani, in Librum centum & quinquaginta Theoriarum.

PRÆFATIO.

In charitate perpetua dilexi te, ideo attraxi te, miserans tui. *Hieremie XXXI.*
Aethi de ortu, vita, passione glorificationeque Domini nostri Iesu Christi, pijsimaeque matris eius, cum primis operae precium fuerit ob oculos constituere, paucisque enucleare, quanta sit virtus vitae passionisque Christi, quanta ibi lateat gratia, quantus inde fructus proveniat, quantae denique eadem sedulo meditati, obtineatur utilitas, tametsi multi ea de re, idque doctissime, scripserint, nemo potuit tamen id vnquam satis haecenus, vt ipse

ipse nosti, explicare. Vincit enim ingenium humanum rei ipsius magnitudo. Quapropter prætergressis omnibus, ceu ijs quæ nunquam satis possunt dici, hoc vnum omnibus cum perfectis, tum præcipuè incipientibus Dei seruis, tanquam rectum vtilissimumque consulendum est, continuè videlicet meditari Domini nostri Iesu Christi, & ipsius matris mores, virtutesque ac passionem. Neque enim absque matris memoria possunt filij gesta omnia recoli. Quid enim tam potest esse fructuosum, quam hoc meditandi, mentaliterque orandi, siue in spiritu cum Deo loquendi studium pariter ac exercitium, quod familiaritatem, spem, fiduciamque accedendi parit ad Deum: potissimè dum tanta charitas, tanta misericordia, tantaque Saluatoris nostri erga nos bonitas consideratur, quæ nos ad se non solum admittit, verum etiam vocat, inuitat, ac trahit. Instruitur præterea meditans, quomodo in omni vita sua perfectum sese præstare debeat Christi vitæ imitatore: Vt pote, cuius actus, mores, virtutesque assiduè admodum contemplatur. Discit quoque opera sua contemnere omnia, & in sola Dei confidere bonitate, siue cuius ope & gratia nihil in se inuenit aut sanum, aut perfectum. Omnia enim sua si ad regulam eruditionis Christi (quam & verbo & exemplo ipse nobis contradidit) comparet, videt ea esse nulla. Deinde, quo feruentiore accingitur studio CHRISTVM imitandi, eo semper clarius videt quam longo adhuc distet intervallo sua ab illius vita. Videt quoque quantum sibi desit, vnde ve impediatur, ne Christo sit conformis. Experitur denique quam nihil possit (tametsi maximoperè bonum affectet) suis viribus assequi, nihil in se corrigere, nihil perfecti absolute operari, sed gratiam Dei se potius destruere, impedireque, & deficere in omnibus, omniaque sibi, puta vires, animum, studium, feruorem, atque ipsam ad eò non solum affectionem, sed & voluntatem bonam decrescere. Si quidem quocunque modo ad perfectionem se conatur erigere, cito à feruore, à ceptoque relabatur proposito. Proinde, vbi hoc modo ex vitæ

Christi

Fructus meditationis vitæ & passionis Christi, qui sunt.

Christi meditatione, atque ex sua vitæ iniquæ ad eiusdem vitam collatione, inuenerit se illi adeò disparem, adeò difformem, adeoque longo se intervallo ab eadem distantem, in se humilietur necesse est: Vt pote nihil in se præter negligentias, peccata, vitia, errores, ignorantias, defectus, ingratitudeque inueniens. Quare cogitur quoque seipsum despicere, odisseque suam vilitatem, malitiam, infirmitatemque & fieri pauper spiritu, nihil sibi confidens, nihil tribuens, nihil deniq; de se præsumens. Deinde, cogitur (quoniam libenter Christum vellet sequi, quod eiusdem est vitæ virtutes imitari) veluti mendicus ad Christum clamare, sese accusare, veniam de male actis petere, auxilium gratiæ diuinæ inuocare, atque quotidie ad illius fores pulsando eidem importunus fieri. Cogitur postremò (quamvis reuera in sui tunc cognitione proficiat) sibi in oculis suis videri vilis ac quotidie deterior: non propterea quod seipso deterior fiat, sed quod defectus suos, quos aliquando non viderat, iam videns quotidie videat clarius: quamobrem non progredi, sed deficere, licet proficiat, sibi videtur. Hoc enim exercitio, dum clarius se indies agnoscit, in oculis suis semper decrescit, semperque infirmior ac vilior sibi videbitur. Inde accedit alia quoque vtilitas, quod homo se ita videns infirmum, vilem, malum, atque ad malum adeò procliuem, horrebit proximum iudicare, patienterq; illius feret onera, quando quidem suis præmi oneribus sentit quoque alios. Efficitur igitur humilis ac mitis: & quia suam intuetur miseriam, cogitur desiderijs (vt dixi) continuis clamare ad Deum, pro eius misericordia, pro sui liberatione, protectione, custodiaque, pro virtute item, pro ope & gratia eiusdem, pro Spiritus sancti, illuminatione, directione quoque sui. Assuescit nihilsecius interea dum est inter colloquendum cum Deo, pro alienis causis rogare, puta, afflictorum, sese commendantium, atque defunctorum. Omnibus enim volens & nulli potens succurrere, cogitur confugere pro auxilio ad eum, qui omnia vult & potest. Quis autem hic est, aut ad quem est
alium

alium refugium, spes, expectatioque nostra, præterquam ad amatorē, saluatorem, ac benefactorem nostrum, Dominum nostrum IESVM CHRISTVM: Tunc autem ad illum clamamus, quando inopiam, infirmitatem, corruptionem atque miseriam nostram intelligentes, ad eundem pro auxilio, quod inde nobis aduocandum est, suspiramus. Tunc clamamus, inquam, quando ignitis flammigerisq̄. desiderijs mentalibus quoque orationibus à Deo salutaria postulamus. Huic certè negotio sancto vehementer conducit, assueta habere exercitia quibus mentem suam discat homo eleuare in Deum. Omnino enim est necessarium homini cupienti sequi Christum, atque quæ spiritus sunt agere conanti, habere exercitia spiritus assumpta atque assueta, quibus se agat, eleuet, impellat, calefaciatque & moueat in Deum, donec meliora sentiat, dum ve ad alia potiora vberioraque à Domino trahatur. Ad quæ ubi se trahi senserit, non curiositate humana, sed inuitatione diuina sequi debet, relicto etiam suo antiquo modo, quo se exercere solebat pro illo tempore: eadem alio tempore (quando nihil aliud singulare sentit) resumendo. Debet autem hoc (quod dixi sequendum esse tractum diuinum cuius sese ad Deum exercenti) fieri non ex inconstantia, mutabilitate, leuitate aut fastidio meditationum solitarum, sed ex obedientia spiritus, qui sentiens alio se à Domino trahi, sua interim, hoc est, ea quæ sibi parauerat exercitia, & quæ ex propria electione sibi vsurpauerat, quantumlibet bona, tunc per sui abnegationē relinquat & tractum diuinum sequatur. Porrò inter exercitia spiritus (quia dixi necessarium fore cuius deuoto habere vel vnum certum exercitium, quo se discutiatur, se arguat, se admoneat, quo etiam proponat obseruanda, destituatq̄. respūda) magis expedit habere huiusmodi quid quo se colligat, quo sumat occasionem gemendi, postulandi, Deo gratias agendi, pro multis itē alijs eidem supplicandi: cuiusmodi est exercitium meditationis vitæ ac passionis Christi, ubi ad hæc omnia vberissima inuenitur materia, occasioque seipsum exercendi. Quod si neque

y 2 hoc,

hoc, neque aliud certum habuerit, quotidie ipse sua mutabit exercitia, & hodie quidem hoc, cras illi aliud placebit. Hodie orabit ore, cras leget, postridie volet meditari, mutans quotidie & exercitia & suum propositum, donec tandem cunctis in fastidium versis, neque hoc neque illud frequentet. Exercitium igitur in vita & passione Domini nostri Iesu Christi, cum scirem illud maxime omnium salutare, super hac collegi olim aliquot mihi meditationes, quas comprehendens tandem strictius, ad numerum centum & quinquaginta coegi. Hæ ubi à studioso deuotionis in vsum fuerint receptæ, mens ipsa multo plura potest complecti, quam os loqui, utpote celerius cuncta peruo- litans penetransque, varios mox recipiet affectus erga Deum, puta gratiarum actionis, admirationis, orationis ac laudis, effundetque se varijs modis erga DEVM per sui resignationem ac oblationem ad il- lius honorem.

Proinde singulis meditationibus singulas quoque addidi aspira- tiones oratiunculas ve ignitas, quæ tametsi legi possint ore, spiritu ta- men & mentem vtilius multo funduntur. Possent item salutationes adhiberi angelicæ singulis meditationibus, & sub numero trium ro- sariorum, hoc est, centum & quinquaginta meditationum articulo- rum ve ita frequentari, ut ubi hodie meditans suum intermiserit exer- citium, ibi cras continuaturus illud incipiat. Quod verò Christi vi- tam meditaturus aliquot meditationes præcipue circa initium de bea- tissima virgine eius matre occurrunt, nihil mirum videatur, quando- quidem Christi meditaturus tam vitam, quam passionem, non potest eiusdem matris præterire memoriam. Sunt enim quædam in Chri- sti vita, quæ meditata magnopere ad cognitionem iuuant ducuntque matris, eiusque nobis honorem commonstrant, id ipsumque ediuerso, a deo, ut præstantiam excellentiasque virginis cogitare non aliud quam beneficia sit CHRISTI meditari. Quomodo enim non meri- to dignissimam suam fecerit matrem CHRISTVS virtutibus conspi- cnam,

enā, sanctitatis exemplar, cunctisq̄ue imitabilem? Aut quomodo gra-
 tijs innumeris totidemq̄ donis alijs ac virtutum muneribus non reple-
 uerit vas illud, quod se, hoc est, quod Deum esset concepturum &
 pariturum? Itaque decebat eam magnificari singularibus gratijs, ex-
 cellentissimisq̄ donis impleri, quæ singularis, vnaq̄ ex omnibus electa
 à Spiritu sancto præparabatur, vt idonea ad grande illud nostræ re-
 demptionis ministerium foret: ita non congruere videbatur eius silen-
 tio præterire vitam, quandoquidem (vt dixi) eius vitam meditari,
 Christi est misericordiam, munificentiam, gloriamq̄ & nostri redem-
 ptionem recolere. Caterum, qui apponuntur versus, propter ordinem
 seruandum, vt memoriam inuenti sunt, licet vel ij soli pro-
 bè intellecti, ei qui paululum in meditationibus fuerit
 assuetus, nobilissimum præbeant exercitium
 quod infra monstrabitur,
 mentale.

y 3

D. IO.